

ת"פ 12778/10/11 - מדינת ישראל נגד ר מ

בית משפט השלום בראשון לציון

24 ינואר 2017

ת"פ 12778-10-11 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
ר מ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לאה נהרי

ב"כ הנאשם עו"ד עופר קופרמן

הנאשם התייצב

מזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפת סתם - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) (1) + סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. עם מתן הכרעת הדין בעניינו של הנאשם, ולבקשת הצדדים, הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר. הצדדים הסכימו הצדדים כי ככל שהתסקיר יהיה חיובי, במובן זה שהנאשם ייטול אחריות וישתף פעולה עם שירות המבחן, יעתרו הצדדים במשותף להארכת המאסר המותנה, לצו של"צ ופיצוי למתלוננת. עוד הוסכם כי במידה והתסקיר יהיה שלילי, הצדדים יטענו באופן פתוח.
3. כאן המקום לציין כי בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים, תחילה הביע הנאשם קושי להתמסר להליך הטיפול ולפיכך, בסיכומו של יום ולמרות שתוצאת התסקיר חיובית, טענו הצדדים באופן פתוח.
4. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 27.9.11, בשעה 22:30 או בסמוך לה, הגיע הנאשם לבית המתלוננת ברחוב ... בראשון לציון (להלן: "הבית") על מנת לקחת שואב אבק אשר שייך לו. באותן הנסיבות נכנס הנאשם לבית ותקף את המתלוננת בכך שסטר לה פעם אחת על לחיה. בהמשך, פיזר

עמוד 1

הנאשם את תכולת שקית שואב האבק בבית המתלוננת.

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה עותר להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל כמו גם הפעלת עונש מאסר מותנה שקיים על הנאשם, עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי.
6. בעניינו טוען ב"כ המאשימה כי עיון בתסקירים שהוגשו על ידי שירות המבחן, מעלה כי הנאשם לא נטל אחריות מאה, הוא השליך אחריות על המתלוננת. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שסובל מבעיות בתחום האלכוהול, אך הנאשם שלל היזקקות להליך טיפולי, מתקשה לגלות מודעות לקשייו ודפוסיו.
7. עוד מוסיפה המאשימה כי הנאשם מפגין מוטיבציה נמוכה לטיפול, ומשכך, הערכת שירות המבחן והמלצתו הסופית, שלפיה ממליץ על הארכת התנאי איננה ברורה.
8. הנאשם הורשע בעבירות אלימות שהופנו כלפי בת זוגו לשעבר, לכך יש חומרה מיוחדת.
9. נכון אמנם כי אין המדובר בעבירות ברף העליון ואולם חלקו של הנאשם הינו עיקרי ויחיד.
10. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה הוא בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל.
11. ב"כ הנאשם טען כי המאשימה חורגת מההסכם אליו הגיעו הצדדים ואף מהתסקיר שהוגש.
12. כתב האישום המתוקן מצוין שכבר שנה עובר לאירוע הנאשם והמתלוננת לא היו בני זוג, הם חיו בדירות נפרדות. לאחר כשנה בה רדף הנאשם אחר המתלוננת שתחזיר לו את שואב האבק, הוא התייצב לקחת אותו.
13. הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הן בחקירה מייד עם מעצרו והן בבית המשפט, בהזדמנות הראשונה שהייתה לו, הביע צער וחרטה כפי שעולה מהתסקיר. עלתה מספר פעמים השאלה האם האירוע היה כאשר הנאשם היה שרוי תחת השפעת אלכוהול, כאשר זה לא מצא ביטוי בכתב האישום, ומשכך, לא סבור היה הנאשם כי עליו לעבור הליך טיפולי הקשור לשימוש באלכוהול.
14. נכון אמנם שהנאשם לא התייצב למספר דיונים כמו גם לפגישות עם שירות המבחן, אך עיון מעלה כי אף ב"כ דאז לא היה מודע לקיומם של ההליכים, מרגע שהתייצב בשירות המבחן, שיתף פעולה באופן

מלא.

15. הנאשם גרוש, אב לילד עם צרכים מיוחדים, משלם מזונות באופן קבוע, מלבד תקופה של נתק. הנאשם מאסר על תנאי בגין עבירת תעבורה, שנתפס נוהג תחת השפעת אלכוהול.
16. ב"כ הנאשם סבור כי יש מקום להאריך את המאסר המותנה, בייחוד בשים לב לעובדה שחלפו 6 שנים מאז האירוע, לא נפתחו תיקים נוספים כנגד הנאשם, הוא משתף פעולה עם שירות המבחן והמסגרת הטיפולית, מביע צער וחרטה.

תסקיר שירות המבחן

17. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם, יליד 1977, עלה לארץ בגיל 14, הינו גרוש ואב לילד הסובל מצרכים מיוחדים ומצוי במסגרת החינוך המיוחד, אינו מסוגל לבצע פעולות תפקודיות שוטפות וזקוק להשגחה מתמדת. הוא נמצא בחזקת גרושתו, כאשר הנאשם מעורב בטיפול בו, במסגרת הסדרי ראייה ומשלם מזונות.
18. עוד עולה מסכת עובדות חייו המורכבת, הכוללת את חווית עלייתו ארצה, המשברים והקשיים. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי מלא, עבד כשכיר במספר מקומות, לאחר מכן פתח עסק אשר נקלע לקשיים כלכליים עמם מתמודד גם כיום.
19. עיון בגיליון הרישום הפלילי מעלה כי לחובת הנאשם הרשעה בעבירת אלימות כלפי בת זוג, שאינה המתלוננת בתיק הנוכחי, הוא נדון למע"ת, פיצוי וקנס. זאת ועוד עומדים לחובתו 13 הרשעות בגין ביצוע עבירות תעבורה מגוונות, ובחודש מאי 2015 נדון למאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רשיון.
20. ביחס לעבירה בגינה נדון כיום, הנאשם תיאר כי לאחר הפרידה מהמתלוננת המשיכו לשמור על קשר מזדמן. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן את קשייו במערכת יחסים זו כמו גם את האירוע שהוביל לכתב האישום, שעל פי גרסתו, המתלוננת סירבה להחזיר לו את שואב האבק שלו והשתמשה בו כאמצעי להרגיז ולתסכל אותו. התנהגותה היא שהובילה להצטברות כעסים שהתפרצו בביצוע עבירה כנגדה. שירות המבחן מדגיש כי הנאשם נטל אחריות מלאה בגין התנהגותו ולתפיסתו המתלוננת לא חשה ממנו אז וגם כיום תחושת איום.
21. בעברו התרשם שירות המבחן מהנאשם כמי שמתקשה לקחת אחריות כלשהי על מצבו, אך בעיתו זה נראה כי הנאשם מגלה מודעות נמוכה כלפי מצבו אך אינו מזהה כי מצבים של דחק עלולים לגרום לו להגיב בתוקפנות.

22. שירות המבחן המליץ בתסקירו הראשון כי הנאשם יעבור הליך טיפולי השלוב בבעיית התמכרות לאלכוהול.
23. בתסקיר מאוחר יותר, הוברר כי הנאשם אינו סובל מהתמכרות פעילה לאלכוהול, אך לטענת שירות המבחן העובדה כי ממשיך לצרוך אלכוהול ועלול להיות בסיכון במצב מסוים של דחק בעייתית.
24. בתסקיר מיום 25.11.15 נראה היה כי הנאשם לא ביטא קושי וצורך בקבלת סיוע בנושא צריכת אלכוהול ובתחום האלימות במשפחה, שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שתפיסותיו ביחס להתנהגותו בעייתיות ואף מטשטשות ואולם, הנאשם בחר שלא להגיע לפגישה שתואמה עמו לצורך גיבוש תכנית של"צ ואף ניתק קשר עם שירות המבחן.
25. בשלב זה סבר שירות המבחן כי לא ניתן להיעתר לבקשת הנאשם ולהאריך את מאסר על תנאי שעומד כנגדו היום.
26. בתסקיר האחרון שהוגש ביום 29.12.16 פירט שירות המבחן את השתלשלות האירועים כמו גם הקשיים של הנאשם והתהליך אותו עבר. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שעודנו מתקשה לגלות מודעות לקשייו ולדפוסיו, וכמי ששולל נזקקות טיפולית ולוקח אחריות חלקית על ביצוע העבירה, לצד זאת, הנאשם הביע חרטה וצער, נראה כמי שמבין כיום את השלכות התנהלותו ומנהל כיום מערכת זוגית במסגרתה לומד לפתור קונפליקטים יותר מבעבר.
27. המתלוננת טענה כי היא לא חוששת כיום מהנאשם וכי הם אינם בקשר, לטענתה, הנאשם היה שרוי תחת השפעת אלכוהול במועד האירוע המתואר בכתב האישום.
28. שירות המבחן מעריך כי יש לשלב את הנאשם בטיפול ייעודי בתחום האלכוהול שיתן מענה גם להתנהלותו בתחום האלימות, עשוי להפחית את הסיכון להישנות עבירות בעתיד וזאת למרות שהנאשם הפגין מוטיבציה נמוכה לטיפול.
29. עוד להערכת שירות המבחן, ההליך הפלילי מציב לנאשם גבול ברור לפסול בהתנהלותו, כשמאז ביצע את העבירה נשוא התיק שלפניו, לא נפתחו לו תיקים חדשים. לעניות דעתו של שירות המבחן, שליחתו למאסר יש בה כדי לפגוע ביציבות בה הוא מצוי ולדלל כוחותיו המצומצמים.
30. בהמלצתו הסופית סבור שירות המבחן כי יש מקום להימנע מהפעלת המאסר על תנאי, להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף 250 שעות במסגרת "בית מכבי" בתפקיד אחזקה שוטפת.

31. כמצוות המחוקק בסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק העונשין, יש להתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, גם במדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

סעיף 40 ג'(א) לחוק העונשין קובע:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט".

32. לא אחת נאמר כי גזירת הדין היא מן הקשות במטלות השיפוטיות. הענישה מושפעת בכללותה משיקולי גמול, מניעה והרתעה. נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב. כמו כן, הענישה מושפעת מנסיבותיו האישיות של מבצע העבירות, גילו, עברו הפלילי, שיקולי שיקום ועוד. בכל אחד מהמקרים מוטלת על בית המשפט החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (ע"פ 4890/01 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נו (1) 594, תיקון 113 לחוק העונשין, תשע"ב 2012).

העיקרון המנחה בגזירת העונש, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה, בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם המסוים העומד לדין, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

33. בענייננו, **הערך החברתי** אשר נפגע על ידי ביצוע עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה.

34. נקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון על הצורך להחמיר את הענישה במקרי אלימות, ועל שמירת התא משפחתי מוגן מפני אלימות פיזית ומילולית, נשים מותקפות תדיר על ידי בני זוגן ויש להגן על שלומן מפני האלימות המופנית כלפי גופן ושלוות נפשן:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה,

שנעשית יותר ויותר למכת מדינה וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו, צריך וינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו וייראו, הן מי שהורשע במעשי האלימות והן עבריינים בכוח". (בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.6.1992).

35. לכל אדם קיימת זכות שלא ירמו עליו יד, לא ברחוב ולא בבית, ולא כאשר מדובר בן הזוג. זכותו של אדם להיות בטוח ומוגן בביתו, ובמיוחד אף מפני אלימות בן זוגו. ההגנה על שלמות גופה ובטחונה של אישה מפני ידו האלימה של בן זוגה, חייבת לקבל ביטוי באמצעות מענה עונשי הולם. נקבע בעבר כי עבירות האלימות האיומים כלל וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצויים להיאבק בה. (רע"פ 6577/09 **צמח נד מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.8.09).

36. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי ישנה פגיעה ממשית בערכים המוגנים. הנאשם תקף את המתלוננת, בביתה - מבצרה.

37. לנוכח עיון בגזרי דין שניתנו בעניינים דומים, בתוספת להתחשבות בערך החברתי בו פגע הנאשם, בנסיבות מעשיו והיקפם וכן במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע בבחינת מדיניות הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג לחוק העונשין) כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר על תנאי וכלה ב - 18 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירות של איומים, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג.

"ידע כל גבר אלים כי הרמת יד על זוגתו, כמו כחתימה עצמית על גזר דין חמור, השולל את חירותו, כחומרת התקיפה, כך חומרת הענישה, כשנסיבותיו האישיות מתגמדות לנוכח חומרת העבירה (פ (מח' חי) 5002/06 מ"י נ' אביטן, ניתן ביום 27.3.06).

עוד נכתבו על חומרתן של עבירות האלימות כלפי בן משפה בפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 2009:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצויים להיאבק בה. נכון הוא אמנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של

גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.10.07:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג ... נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות ..., תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

38. אסמכתאות נוספות המלמדות על מדיניות הענישה הנהוגה הן: ת.פ. 4582-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 28.10.14, ת.פ. 6990-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 2.10.14, ת.פ. 11216-12-13 מדינת ישראל נ' מקסים מימרן, ניתן ביום 24.3.14, רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.6.08, ע"פ (מח' חי) 1315/07 חיגאזי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 9.9.08, ת.פ. (פ"ת) 29377-11-12 מדינת ישראל נ' ר' מ', ניתן ביום 14.1.13, ת.פ. (ב"ש) 36495-01-13 מדינת ישראל נ' חסן, ניתן ביום 15.7.14, ת.ם. (פ"ת) 16749-08-11 מדינת ישראל נ' ע' ז' כ', ניתן ביום 6.5.13, ת.פ. 26177-02-14 מדינת ישראל נ' אליהו, ניתן ביום 9.11.14.

39. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק העונשין) יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; הנאשם סטר על לחיה של המתלוננת, הנזק הפיזי יכול היה להיות חמור.
- ב. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; הנאשם ביצע את המעשים על רקע מתח ביחסיו עם המתלוננת, כעסו ותסכולו עליה שהיא מסרבת להחזיר לו את שואב האבק.

דין - סוגיית הארכת המאסר על תנאי

40. הלכה ידועה היא כי מי שנדון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית משפט על הפעלת המאסר על תנאי (סעיף 55א) לחוק העונשין). יחד עם זאת, סעיף 56 (א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שירשמו, על הארכת תקופת התנאי או חידושה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים אם שוכנע בית משפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

41. השאלה הנותרת היא האם קיימים במקרה דנן טעמים להארכת התנאי. בעניין זה, מצאתי להפנות לרע"פ 5798/00 ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (3) 1, 10 (2000):

"אם עבר פלוני בתוך התקופה שנקבעה בגזר-הדין הראשון עבירה מבין עבירות התנאי, על בית-המשפט המרשיעו בעבירה כזו להפעיל את המאסר המותנה. שיקול-הדעת שלא להפעיל את התנאי הוא מצומצם ומותנה בכך שלא יוטל עונש מאסר בגין העבירה הנוספת - עבירת התנאי - וזאת אך מטעמים מיוחדים שיירשמו" (ראו גם אהרון אנקר, מאסר על תנאי (1981), 99-97).

42. סמכותו של בית משפט להאריך את עונש המאסר על תנאי מקורה בשיקולים של "צדק". כמו כן, סעיף 56(ב) לחוק העונשין קובע שבית המשפט לא יעשה שימוש בסמכות להארכת תקופת התנאי, אלא לגבי הרשעה ראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת. ואולם, סעיף 85 לחוק העונשין, קבע "הסדר מיוחד" - **הארכה נוספת** של עונש המאסר על תנאי וזאת בכפוף לכך שהנאשם עבר טיפול התמכרות לסמים.

"85. (א) על אף הוראות סעיף 56(ב), רשאי בית משפט שהרשיע אדם העובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור, להשתמש בסמכותו לפי סעיף 56 יותר מפעם אחת, אם שוכנע שלא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על תנאי תסב לו נזק חמור, וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי"

43. בענייננו, המדובר בהארכה ראשונה ועל כן הסעיף הרלוונטי בעניינו של הנאשם הינו סעיף 56 (א). שכן אין חולק כי הנאשם שלפניי לא עבר תהליך טיפולי שיקומי.

בע"פ 4517/04 **מסראווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ט(6) 119, נפסק, כי:

"הכלל שנקבע בסעיף 56 לחוק העונשין, הוא כי ביצוע עבירת התנאי מפעיל את המאסר המותנה ויהא זה במקרים חריגים בלבד ורק מטעמים שירשמו שבית המשפט יהיה רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי אם שוכנע כי בנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעילו. אמנם, ככל שהפעלת התנאי היא אוטומטית כך גדל כוחו המרתיע של המאסר המותנה... , אולם חרף זאת ניתן שיקול הדעת לבית המשפט שלא להפעילו, כדי לאפשר לו, מקום שהצדק מחייב זאת, להעניק לנאשם הזדמנות נוספת והכוונה לחזור לדרך הישר, וגם בחריג זה גלום עיקרון ההרתעה

ברע"פ 4300/07 איהאב נאצר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), חזר כב' השופט לוי על ההלכה לפיה הכלל שבסעיף 56 לחוק העונשין הוא כי עונש מאסר יש להפעיל "אלא אם כן שוכנע בית המשפט כי קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מן הכלל...".

44. בענייננו, יצוין תחילה כי אין מחלוקת כי המאשימה הגיעה עם הנאשם להסדר טיעון שלפיו ככל שתסקיר שירות המבחן יהיה חיובי היא לא תתנגד להארכת המאסר המותנה.

אין חולק כי התסקיר בעניינו של הנאשם מורכב, שירות המבחן גולל לאורך מספר תסקירים את התנהלות הנאשם, את קשייו והיעדר מוטיבציה ליטול חלק בהליך טיפולי הקשור לגמילה.

נכון אמנם כי רצוי היה כי הנאשם ייקח חלק בהליך טיפולי ואולם סבור אני כי לאור העובדה כי הנאשם לא ביצע את העבירה שעניינה כתב האישום שלפניי כשהוא שרוי תחת השפעת אלכוהול ולא היה מקום לחייבו לעבור הליך שיקומי שענייננו צריכת אלכוהול.

זאת ועוד, העבירה בתיק שלפניי בוצעה ביום 27.9.11, דהיינו לפני מעלה מחמש שנים, במהלכן לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים, נראה כי הוא מתחזק זוגיות יציבה ולומד לשלוט בכעסיו.

עוד אני סבור כי נכון להיום יכול שהטלת עונש מאסר בפועל יהיה בו כדי לפגוע בנאשם וביציבות בה הוא מצוי.

לקחתי בחשבון את העובדה כי לנאשם בן עם צרכים מיוחדים, אותו הוא סועד.

45. בנסיבות אלה, ובמיוחד לאור המלצתו הסופית של שירות המבחן בתסקיר, יש לתת לנאשם הזדמנות ע"י הארכת המאסר המותנה. בעת שקילת המלצתו של שירות המבחן להארכת המאסר המותנה לקחתי בחשבון גם את מהות האירוע שבגיניו הורשע. עבירות של אלימות במשפחה, שמבלי להקל ראש בחומרת האירוע, איננו ברף הגבוה ועל כך אין מחלוקת. כמו גם את העובדה כי הנאשם והמתלוננת אינם בקשר עוד וכי המתלוננת לא חוששת ממנו.

לכל אלה יש הוספתי את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה בגינה הורשע הנאשם, האחריות אותה לקח הנאשם על מעשיו עוד בשלב חקירתו והפקת הלקחים.

46. לסיכום, הנני סבור כי המקרה שבפני הינו מסוג המקרים שיש לחרוג ממתחם העונש ההולם.

סוף דבר

47. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה כדלקמן:

א. הנני מאריך את המאסר המותנה של שישה חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 3646/08 בבימ"ש השלום בראשון לציון מיום 12.9.10, למשך שנתיים נוספות החל מהיום.

ב. של"צ בהיקף של 250 שעות, שאותן יבצע במהלך השנה הקרובה ב"בית מכבי", בתפקיד אחזקה שוטפת.

ג. לא מצאתי לגזור על הנאשם קנס ופיצוי כספי למתלוננת.

48. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

49. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

ניתנה והודעה היום כ"ו טבת תשע"ז, 24/01/2017 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלדעלידיטליברמי